

Imatge: Fons de l'Institut Botànic de Barcelona

Pius Font i Quer

(Lleida, 1888 - Barcelona, 1964)

La botànica catalana pot presumir de tenir a la llista dels seus científics il·lustres Pius Font i Quer, autor d'obres tan conegudes com *Diccionari de botànica* (1953), *Plantas medicinales o el Dioscórides renovado* (1963). Amb una personalitat per al lideratge i com ens afirma la seva filla Alícia Font: "No vivia per la botànica, ell era botànic; un botànic en cor i ànima".

el destituïssin dels seus càrrecs i que es veiés obligat a enfocar la seva carrera cap a la divulgació, entrant a treballar a l'Editorial Labor. La condemna no va intimidar el doctor Font que el 1945 reprenia en la clandestinitat l'activitat de la Institució Catalana d'Història Natural, aturada des del 1937.

El cor botànic de Pius Font i Quer va començar a bategar a Lleida, però als quatre anys ja es traslladava a Manresa, on anys després iniciaria la seva passió a través de l'excursionisme. Fill del farmacèutic Manuel Font i de Sofia Quer, feminista que dirigia la revista *La mujer moderna*, Font i Quer es va llicenciar en química el 1908 i dos anys més tard aconseguia el títol de farmacèutic. Amb ganes d'estudiar la flora de tota la península, va veure en la farmàcia militar una forma d'aconseguir els seus objectius. Cinc anys després, ja entrava com a naturalista agregat al Museu de Ciències Naturals de Barcelona, del qual més tard en seria el director.

Semblava que les coses li anaven bé; va entrar de professor a la Universitat de Barcelona i va començar a exercir una activitat docent poc habitual, orientada sempre cap a l'observació directa de la natura. El seu reconeixement com a científic creixia, però això no va evitar que, per motius polítics, el 1922 se li negués la càtedra de botànica de farmàcia, enfront de la indignació de la majoria de professors.

Separar-se de la Universitat va ser un cop fort que el doctor Font, com se'l coneixia, va rebatre continuant amb la seva activitat: va editar la revista de botànica internacional *Cavanillesia* (1928-1939); va organitzar expedicions al Marroc (1927-1932); va incentivar la campanya per a l'estudi dels fongs i els bolets (1931-1936), i va crear l'Institut Botànic de Barcelona (1935), que durant anys va viure de l'impuls del seu fundador.

L'inici de la Segona República havia portat noves perspectives al doctor Font, que havia pogut tornar a l'ensenyament universitari. Però, amb la Guerra Civil, la seva projecció es veuria de nou estroncada: el juny de 1939 era acusat de rebel·lió militar. El seu delicte havia estat intentar portar a casa, el juliol de 1936, els alumnes amb qui es trobava a Aragó i creuar així el front cap a Catalunya. En aquells moments, ja gaudia d'un reconeixement internacional que va pressionar les autoritats franquistes per què no el condemnessin a mort; al cap d'un any obtenia la llibertat condicional. Però això no va evitar que

Aquesta és només una part de tota una vida dedicada a la botànica que es pot comptar amb 270 treballs que van des de la florística, la fitogeografia, la micologia o la lingüística, fins a obres extenses de botànica general. I encara més, com Alfonso Susanna, actual director de l'Institut Botànic, descrivia en l'acte d'homenatge que aquesta entitat li va oferir el passat novembre: "ens va ensenyar una cosa molt valuosa: que no hi ha obstacles per a un científic decidit i convençut del valor de la seva obra".

Per saber-ne més

Casas, C. i Vallès, J. (1988). *Homenatge de la Facultat de Farmàcia de Barcelona al Dr. Pius Font i Quer en el centenari del seu naixement*. Barcelona: Universitat de Barcelona, Facultat de Farmàcia. 42 p. ISBN: DL B. 8876-1989.

Bolòs, O. de (2000). *Pius Font i Quer, semblança biogràfica*; conferència pronunciada per Oriol de Bolòs i Capdevila davant el ple: Secció de Ciències Biològiques de l'Institut d'Estudis Catalans, el 21 de febrer de 2000. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, Secció de Ciències Biològiques. 16 p. ISBN:84-7283-405-0.